

Deixar-se sorprendre

Deia el gran científic Louis Pasteur: *«Meravellar-se de tot és el primer pas de la raó cap al descobriment».*

També ens ho recorda Luigi Ballerini, escriptor per a joves i metge psicoterapeuta, en el seu article que ens ha inspirat per a aquesta idea¹: *«En el fons, meravellar-se no és altra cosa que una forma de confiança [...] És la idea que encara existeix un món per descobrir, comprendre i trobar. Això explica per què la pèrdua d'aquesta capacitat (meravellar-se) és tan greu: sense ella, la vida es fa monòtona en la repetició d'una mirada cansada que ja no veu res. [...] Si perdem la capacitat de meravellar-nos, no ens tornem més realistes ni més eficients; només perdem la possibilitat de deixar-nos interpel·lar per la realitat, de reconèixer que nosaltres mateixos podem continuar canviant i millorant a través d'allò que trobem».*

La meravella ens recorda que no tot depèn de nosaltres. És una invitació a acollir-la amb el cor obert, a reconèixer allò que la vida ens vol dir i a estar-ne agraïts. La meravella evoca l'estupor, aquella extraordinària capacitat dels infants d'obrir-se a la vida i a les relacions; dimensions, aquestes, constitutives de l'ésser humà, que des de fa mil·lennis són una clau de l'aventura del pensament humà, ensenyant-nos a descentrar-nos per anar cap a les persones que potser ens esperen, que viuen les mateixes dificultats quotidianes i les mateixes esperances que nosaltres.

Avui els desafiaments que provenen de les xarxes socials i de la Intel·ligència Artificial semblen apagar aquesta capacitat: ja ho hem vist tot? I, sobretot: ens estem acostumant a tot? Sovint són els petits gestos els que tenen la capacitat de tornar a encendre l'estupor.

Sorprendre's significa mantenir viva la capacitat de meravellar-se, d'aprendre del que és nou i de reconèixer el valor de les persones i de les situacions que trobem, sense resignar-nos a la indiferència davant del dolor i del sofriment. Tinguem el coratge de mirar la realitat amb atenció i obertura posant-nos a la pell dels altres, oferint escolta i suport sense jutjar, i tenint cura de qui travessa moments importants o complexos.

Són moltes les històries quotidianes de dificultat, de malaltia, de vides que semblen perdudes o sense sentit; tanmateix, sempre hi ha la possibilitat d'un horitzó nou i inesperat. A les famílies, als centres sanitaris i assistencials i en nombrosos situacions de fragilitat, sovint és possible observar amb meravella els signes de la revolució més poderosa: la d'un amor més gran, capaç d'anar més enllà del que es podria esperar.

Deixem-nos sorprendre, amb vulnerabilitat i humilitat, per allò que ens ve a trobar i fem no quedem tancat en la intimitat del cor, sinó que es manifesti en les relacions, en la vida compartida i en el teixit de les futures generacions.

¹ https://www.avvenire.it/idee-e-commenti/lasciarsi-stupire-dalla-meraviglia-quello-che-i-ragazzi-ci-ricordano_109483